

Capitolul 5

Marea Zi a Ispășirii (4)

„Și Aaron să intre în cortul întâlnirii; să-și lepede veșmintele de in pe care le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș și să le lase acolo. Să-și spele trupul cu apă într-un loc sfânt, și să-și ia din nou veșmintele. Apoi să iasă afară, să-și aducă arderea lui de tot și arderea-de-tot a poporului și să facă ispășire pentru el și pentru popor. Iar grăsimea jertfei pentru păcat s-o ardă pe altar. Cel ce va izgoni țapul pentru Azazel să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără. Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat, și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost dus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii, și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.

Aceasta să vă fie o rânduială permanentă: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI. Aceasta să fie pentru voi un sabbat de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o rânduială permanentă“ (Levitic 16.23-31).

Dacă privim acest capitol profetic, cei doi țapi se referă la Israel, iar acest vițel este pentru noi, aceia care suntem casa preoțească a lui Aaron - Hristos și Adunarea Sa - desigur, Adunarea nu văzută ca trup al lui Hristos (aceasta noi nu o avem în Vechiul Testament), ci ca o casă preoțească a aceluia care sunt în strânsă legătură cu El și de aceea lucrarea lor, slujba lor este în Locul Sfânt.

Aceasta ne arată însă - și este foarte important - că înțelesul profetic al acestui capitol nu se referă la un moment, așa cum s-a crezut adeseori. Capitolul nu este prezentarea crucii și a orelor când a murit Domnul, ci cuprinde un timp de mai mult de 1900 de ani. Acest capitol cuprinde tot timpul începând din momentul când Domnul a mers la cruce, ca să înfăptuiască această lucrare minunată, până în momentul când El va veni pe acest pământ și poporul Său Îl va vedea și va recunoaște că El a purtat păcatele lor în trupul Său. Aceasta rezultă clar din conținut; Israel este poporul care stă afară, așa cum în acest capitol poporul Israel, membrii acestui popor, stăteau în afara cortului. Când știau ei că Dumnezeu a primit jertfa? Abia când Aaron ieșea din Locul Sfânt, când el venea cu acest țap și mărturisea păcatele poporului pe capul țapului. Dacă Dumnezeu nu ar fi primit jertfa, Aaron ar fi murit și nu ar mai fi ieșit viu afară. Așa va ști Israel că jertfa a fost primită, abia atunci când ei vor vedea pe Domnul Isus venind din cer. Atunci ei vor recunoaște pe Domnul Isus venind din cer. Atunci ei vor recunoaște că într-adevăr El a venit de la Dumnezeu și că El este însuși Domnul, Răscumpărătorul lor, așa cum găsim clar în Isaia 53, unde ei spun ce vor vedea ei atunci la El, și în Zaharia, unde ei Îl privesc. Atunci se va spune că toate semințiile țării vor plânge de durere înaintea Lui, așa cum se plânge de durere întâiul-născut (Zaharia 12.10).

Cu privire la păcătoșii din timpurile noastre, aceasta este exact așa. Ca credincioși, ca membri ai casei preoțești, noi suntem văzuți în Aaron, în Domnul Isus. Noi suntem în Locul Preasfânt în El și deci știm că Dumnezeu a primit lucrarea; și noi suntem chiar în prezența lui Dumnezeu. Noi știm, așadar, că sângele este acolo, stropit de șapte ori pe chivotul legământului, încât vedem acolo temelia puternică și care ne-a creat posibilitatea să ne

apropiem de Dumnezeu. Și faptul că noi suntem în prezența lui Dumnezeu dovedește că Dumnezeu a primit jertfa. Pentru fiecare credincios este adevărat ceea ce se spune în 1 Ioan 1.7, că dacă noi suntem în lumină „avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat“. Asta nu înseamnă că este posibil ca un credincios să nu fie totdeauna în lumină. Ni se spune mult mai mult, care este poziția fiecărui creștin. Fiecare creștin este în lumină, are părtășie cu toți ceilalți creștini și este în acest loc, unde sângele Domnului Isus este lucrător, așa că înaintea lui Dumnezeu el nu mai poate fi niciodată murdărit. El stă totdeauna acolo în puterea sângelui Domnului Isus.

Însă când un păcătos vine acum la Dumnezeu, el nu este în Locul Preasfânt, ci în aceeași stare ca și poporul Israel; el stă deci afară. El va ști că Dumnezeu a primit jertfa abia atunci când va vedea că Domnul Isus a purtat păcatele sale în trupul Său pe lemn. Când el vede aceasta - și Dumnezeu este cel care-i dovedește aceasta și care face ca credința să lucreze în el, așa că el poate primi aceasta - atunci el știe că Dumnezeu a primit jertfa și, începând din acest moment el este de asemenea liber să intre în Locul Preasfânt, căci el aparține acum casei preoțești, așa cum toți credincioșii sunt liberi să facă aceasta.

Doresc apoi să spun încă ceva asupra versetului 29, unde citim: „În luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru“.

Rareori avem expresia „Aceasta să vă fie o rânduială permanentă“ în legătură cu această jertfă. Însă la instituirea zilei Ispășirii o găsim de două ori, în versetele 29 și 34: „Și aceasta să vă fie o rânduială permanentă...“ Aceasta ne explică cât de fundamentală și importantă este pentru Dumnezeu această rânduială. O rânduială este normal ceva care este valabil totdeauna, ceea ce ne spune și imaginea noastră. Temelia care va fi pusă aici este una, aceea pe care un om poate veni la Dumnezeu și pe care Dumnezeu poate primi un om în prezența Sa. Pentru Israel, aceasta era așa, ca acest cuvânt să fie împlinit realmente, literalmente. Israel va sărbători și în viitor Ziua Ispășirii. Este o rânduială pentru totdeauna.

Aici Dumnezeu vrea să Se întâlnească El personal cu omul, Dumnezeu fiind un judecător drept care are a face cu păcatul. Omul, de altă parte, este văzut ca un păcătos pierdut care vine la Dumnezeu - însă, așa cum am citit în Geneza 4, cu o jertfă, cu mâna pe Domnul Isus ca jertfă. Dar lucrul acesta în sine nu era un prilej de bucurie, ci ei trebuiau „să-și smerească sufletele și să nu facă nici o lucrare.“ Dumnezeu subliniază așadar aici în chip simbolic că un om poate veni la Dumnezeu numai pe baza a ceea ce a făcut Domnul Isus, numai pe baza harului necondiționat și că nimic de la sine însuși nu poate fi alături de acesta: „Să nu faceți nici o lucrare.“

Aceasta este o chestiune importantă pentru fiecare păcătos care vine la Dumnezeu. Nu cunoaștem noi legalismul inimii noastre, că noi suntem așa de mult înclinați de a face noi însuși ceva? Da, noi știm, noi avem nevoie de lucrarea Domnului Isus. Însă în mod obișnuit este așa, când un păcătos vine la Dumnezeu, el se gândește că trebuie ca el însuși să se îmbunătățească în vreun fel, că el mai întâi trebuie să înceteze să mai păcătuiască, în orice caz să înceteze să mai facă lucruri grosolane, înainte ca el să poată veni la Domnul Isus. Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne lămurește în această privință că totul este numai har și că baza este numai lucrarea Domnului Isus, că nu trebuie făcută nici o lucrare. Mult mai mult, iertarea de păcate se obține numai pe baza acestei lucrări, pe baza sângelui care a fost introdus în Locul Preasfânt și

pe baza realității că Domnul Isus a purtat în trupul Său păcatele tuturor celor ce sunt ai Săi.

Și pe lângă aceasta, așa cum s-a spus, „să vă smeriți sufletele“ înseamnă necesitatea umilirii conștiinței înaintea lui Dumnezeu și întristarea cu privire la păcate. Ioan 3 ne spune în legătură cu nașterea din nou că omul va fi curățit prin apă, adică prin judecată de sine, prin aceea că el se judecă pe sine însuși înaintea lui Dumnezeu și mărturisește înaintea lui Dumnezeu că el este un păcătos pierdut. Este clar că, atunci când cineva se vede pe sine ca păcătos și pierdut, nu este nici o bucurie în inima sa, ci numai umilire. Vedem mereu că, atunci când un necredincios aude Evanghelia și are imediat bucurie în inima sa, în mod obișnuit el nu este întors la Dumnezeu și de cele mai multe ori nici nu vine la El.

Despre ceea ce vroiam să vorbesc acum, citim în versetul 25: „Iar grăsimea jertfei pentru păcat s-o ardă pe altar“ și mai departe în versetul 27: „Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost dus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.“

Mai întâi vedem aici lucrul minunat că întreaga jertfă trebuia arsă ca semn pentru a arăta cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu, așa că nu numai animalul trebuia tăiat, ci sângele dus înăuntru ca dovadă că moartea a avut loc, dar tot ceea ce era din animal trebuia ars în foc. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului are numai atunci liniște, când tot ceea ce vorbește despre păcat a fost nimic pe deplin prin judecată. Găsim însă acum o excepție, că grăsimea va fi arsă pe altar. Până aici n-am ajuns la altă jertfă, ca de exemplu la arderea-de-tot, care este amintită pe scurt aici. Însă când vom ajunge la arderea-de-tot, vom vedea că animalul va fi ars în totalitate pe altar, ca o jertfă de un miros plăcut DOMNULUI. În arderea-de-tot nu vom vedea partea lucrării Domnului Isus care este în legătură cu păcatele noastre și cu jignirile împotriva dreptății lui Dumnezeu, ci vom vedea că Domnul Isus a făcut mai mult decât ar fi fost nevoie ca să ne mântuiască și ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu.

Așa cum s-a spus, prin sângele care era introdus în Locul Preasfânt avem răspunsul pe care omul l-a dat lui Dumnezeu, plățirea vinovăției pe care omul a avut-o față de Dumnezeu, prin aceea că l-a dezonorat. Am văzut că la început omul nu a călcat numai porunca lui Dumnezeu, ci a jefuit onoarea lui Dumnezeu, prin faptul că l-a crezut pe șarpe, tăgăduind Cuvântul lui Dumnezeu care spusese: „În ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit“ și el a crezut că șarpele are dreptate, când a zis: „... în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (Geneza 3.5). Cu alte cuvinte, mai întâi, Cuvântul lui Dumnezeu nu este adevărat că veți muri; în al doilea rând, Dumnezeu nu vă iubește, căci dacă v-ar fi iubit, nu v-ar fi reținut să vă înălțați așa de sus, ca să fiți asemenea Lui; în al treilea rând, Dumnezeu nu este drept când vă reține de la aceasta.

Adam și Eva l-au crezut pe șarpe și astfel au dezonorat pe Dumnezeu, prin faptul că au disprețuit ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuși, dragoste. Am văzut că aceasta trebuia mai întâi corectat, pentru ca Dumnezeu să poată fi în legătură cu păcătoșii, ca să le dovedească har. Jertfa pentru păcat este răspunsul la această întrebare și însemnătatea jertfei pentru păcat nu merge practic mai departe. Este partea lucrării Domnului Isus care a fost de ajuns ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a pedepsit pe El, l-a

judecat pe El și a pedepsit această dezonorare a lui Dumnezeu, tăgăduirea tuturor minunatelor Sale trăsături de caracter - dacă pot folosi aceasta cu privire la Dumnezeu - slava Sa jignită. Hristos a murit și în felul acesta dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută și toate păcatele aceluia care au crezut sau vor crede în El au fost pedepsite. El a purtat judecata deplină asupra acestora, așa că cerințele drepte ale lui Dumnezeu au fost în întregime îndeplinite.

Însă lucrarea Domnului Isus a fost mult mai minunată. În Ioan 13.31 ni se spune: „Acum Fiul Omului a fost preamărit, și Dumnezeu a fost preamărit în El“. Asta înseamnă că Domnul Isus a satisfăcut nu numai dreptatea lui Dumnezeu, ci El a făcut mai mult, prin aceea că El a slăvit pe Dumnezeu chiar în momentul când El a fost lovit de Dumnezeu, pentru că El a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre în trupul Său. Aceasta ne va fi prezentată în arderea-de-tot, care este de un miros bun pentru Dumnezeu, așa cum vom vedea, dacă Domnul ne va ajuta și ne va da prilejul.

Însă acum vedem ceva minunat: dacă întreaga jertfă pentru păcat, care era expresia judecării fără milă a lui Dumnezeu asupra păcatului, trebuia să fie mistuită de foc, totuși o parte din ea era adusă pe altar și era arsă acolo pentru Dumnezeu. Dumnezeu voia să arate prin aceasta că chiar dacă El trebuia să-și ascundă fața de Acela care purta păcatele noastre și trebuia să îndure acolo judecata Sa, totuși El nu a privit niciodată cu mai multă admirație și mai multă plăcere asupra Fiului Său, ca în momentul acesta. Grăsimea vorbește despre energia voinței - aceasta o găsim în alte locuri. Aici este deci vorba despre puterea voinței Domnului Isus care era plăcută lui Dumnezeu și despre care Filipeni 2 spune: „El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Voința Domnului Isus de a fi ascultător, voința Sa de a slăvi pe Dumnezeu a avut așa de multă energie, a fost așa de puternică, încât El a vrut să sufere totul, a vrut chiar să fie făcut păcat și să poarte păcatele noastre, a vrut să fie judecat chiar de Dumnezeu și să fie zdrobit complet prin judecată, numai ca să rezolve această problemă a păcatului din lume, prin care Dumnezeu a fost jignit. Așa citim în Evrei 9.26, că El a venit să șteargă păcatul, așa se spune în Ioan 1.29, ca să ridice păcatul lumii - ceea ce El va face când vor fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea. Vedem de asemenea în versetul 27 cât de îngrozitoare a fost judecata lui Dumnezeu și lucrul acesta ne lasă să recunoaștem ceva din ceea ce Domnul Isus trebuia să sufere, pe când El a săvârșit lucrarea pentru noi. El este, așa cum citim în 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care nu a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“ și tot așa în Romani 8.3 că Dumnezeu a judecat păcatul în carne, în El, așa cum scrie și Petru: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“. Judecata lui Dumnezeu a fost completă. Toate trebuiau arse, așa cum se spune aici, că întreaga jertfă trebuia arsă. Și mai târziu, în Numeri 19 vedem că ea trebuia astfel arsă, ca numai cenușa să rămână, așa că toate erau nimicite.

Aceasta vorbește despre ceea ce înseamnă judecata lui Dumnezeu la cruce pentru Domnul Isus. Ca simbol, El trebuia să fie consumat în întregime; El trebuia să fie părăsit de Dumnezeu; sabia dreptății lui Dumnezeu trebuia să-L lovească în chip desăvârșit, până ce dreptatea lui Dumnezeu avea să fie pe deplin satisfăcută, până ce Domnul Isus a purtat tot ceea ce ar fi fost partea noastră în veșnicie, când noi am fi fost în iad. Acolo la cruce Domnul Isus a purtat în chip desăvârșit întreaga noastră vină. Chiar dacă au fost numai trei ore de întuneric - așa de adânci au fost suferințele Sale, așa de adâncă și ascuțită a fost judecata lui Dumnezeu care s-a exercitat asupra Lui. Nu, noi nu vom putea niciodată pricepe ce a însemnat crucea pentru Domnul Isus. Putem

noi înțelege măsura care a fost pentru El, când Se plângea (Psalmul 40): „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... sunt mai multe decât perii capului meu“? Putem noi înțelege ce a fost chinul acesta pentru El, Acela care nu a cunoscut păcatul, Acela care a urât păcatul și despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că ochii Săi sunt prea curați ca să vadă răul (Habacuc 1.13); că El a luat asupra Sa toate păcatele mele murdare și, așa cum scrie apostolul Petru, trebuia să le poarte în trupul Său? El trebuia să le ridice nu numai în exterior ca pe o sarcină, ci El trebuia să le ia în Sine, ca și cum ar fi fost propriile Sale păcate. Ce trebuia să fie aceasta pentru El, Cel Sfânt!

Putem noi să înțelegem ce a fost pentru El, Cel despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că El, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat, ca și cum El ar fi fost acest lucru îngrozitor, pe care Dumnezeu l-a urât atât de mult, păcatul, izvorul din care ies toate faptele noastre rele? Putem noi să înțelegem ce a fost aceasta pentru Domnul Isus? Noi nu putem aprofunda, însă simțim ceva din aceasta, când citim în Psalmul 69 cum El Se plânge: „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține“ și cum El simte ce a fost judecata lui Dumnezeu, când El Se plângea lui Dumnezeu: „Toate valurile și talazurile Tale au venit peste mine“ și în Psalmul 22: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit“? - așa cum Domnul a făcut-o literalmente (Matei 27). Ce trebuie să fi fost aceasta pentru El?

Vrem să ne gândim puțin la poziția Domnului Isus în aceste momente. El nu mai era pe acest pământ. „L-au înălțat“, așa cum spune Scriptura. Lumea a spus: noi nu avem nici un loc pentru El. Pe când El trăia pe pământ, El trebuia să spună că nu are nici un loc unde să-Și plece capul (Matei 8.20), iar acum lumea nu voia să-I dea nici un loc unde El să-Și pună picioarele. Ei L-au înălțat pe cruce. Ei spuneau: pleacă înapoi, de unde ai venit! Noi nu Te vrem! întreaga creație a lucrat împreună pentru ca să-L respingă. Oamenii s-au unit. În lepădarea Sa, Pilat și Irod s-au împrietenit. Fariseii și saducheii, cei mai mari dușmani, au fost prieteni în aceste zile, s-au unit în ura lor împotriva Lui și s-au unit cu romanii. întreaga lume s-a unit împotriva Lui și s-a asociat cu Satan și cu toți dușmanii Săi. Da, toți s-au unit sub steagul Satanei. Aici s-a descoperit că Satan este într-adevăr conducătorul lumii și că lumea vrea să-l primească pe el ca dumnezeu. De aceea Domnul Isus îl numește pe Satan în Ioan 12.31 „stăpânitorul lumii acesteia“ și de aceea apostolul Pavel îl poate numi în 2 Corinteni 4.4 „Dumnezeul veacului acestuia“.

Dar mai mult decât atât. Chiar creația materială s-a lăsat utilizată de el. Lemnul, pe care Domnul l-a creat, a fost pentru om mijlocul ca să-L crucifice. Din fierul pe care El l-a creat, s-au făcut cuie, ca să-L ținuiască pe cruce. Chiar materia a fost în slujba oamenilor răi, în slujba Satanei, ca să-L chinuiască. Ei L-au lepădat și au spus: pleacă, acolo de unde ai venit! Și cerul S-a închis deasupra Lui. Domnul a murit, se poate spune, în țara nimănui. Și atunci, când totul a fost împotriva Lui, El trebuia să poarte această judecată, trebuia să ia păcatele asupra Lui. Atunci a fost El făcut păcat și Dumnezeu Și-a ascuns fața de El și L-a lăsat singur. „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Versetul 15: „M-ai așezat în țărâna morții“. Putem noi aprecia ce a însemnat aceasta pentru Domnul Isus?

Dar acolo vedem ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, cum El l-a urât. Și numai acolo învățăm ce este păcatul, când vedem ce preț a trebuit Domnul Isus să plătească pentru păcatele noastre. Acolo învățăm ce suntem noi și care va fi partea fiecăruia care Îl disprețuiește și nu vrea să-L primească și astfel trebuie să poarte singur judecata lui Dumnezeu. Acolo el poate vedea care va fi

partea sa în toată veșnicia; dacă el se uită la cruce și recunoaște care a fost partea Domnului Isus acolo, cât de îngrozitoare trebuie să fi fost aceasta!

Cuvântul lui Dumnezeu trage însă o concluzie din aceste versete. Așa cum aproape toate lucrurile din acest capitol sunt explicate în epistola către Evrei, așa spune Dumnezeu și ce înseamnă acestea pentru noi. Însă în Evrei 13 avem explicația dumnezeiască. Se spune, începând cu versetul 10: „Noi avem un altar de la care n-au drept să mănânce cei care slujesc în cort; căci trupurile animalelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul Preasfânt, pentru păcat „sunt arse afară din tabără“. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu Însuși sângele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocura Lui. Căci noi n-avem aici o cetate care rămâne, ci suntem în căutarea celei viitoare. Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“.

Însemnătatea jertfei se poate vedea clar și din acest capitol; noi știm că sângele jertfei era dus în Locul Preasfânt, și că trupul era ars afară din tabără. Dacă cineva dorea să fie alături de jertfă, erau numai două posibilități: sau putea fi în Locul Preasfânt - și acolo era sângele - sau putea fi afară din tabără - și acolo erau trupurile care se ardeau. În Evrei 13 suntem îndemnați să ieșim afară din tabără. Cuvântul lui Dumnezeu socotește cunoscut faptul că „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“; și în inimile noastre există dorința să fim cu EL Am văzut că în Evrei 10 și în Evrei 4, se spune, că drumul în Locul Preasfânt a fost deschis. Și noi, care trăim în acest timp, care aparținem Adunării Dumnezeului Celui Viu, toți câți au parte în Domnul Isus, au libertatea să intre în Locul Preasfânt și au voie să fie acolo în prezența lui Dumnezeu, acolo lângă El, unde este sângele Său, acolo unde El este acum ca Mare Preot al casei lui Dumnezeu.

Însă noi suntem încă pe pământ. Într-adevăr, noi putem intra în Locul Preasfânt. Când suntem preocupați numai cu Domnul și în mod deosebit când ne strângem laolaltă ca familie preotească, pentru a ne aduce jertfele de laudă și de mulțumire, atunci prin credință putem intra în Locul Preasfânt. Acolo aducem jertfele noastre pe altarul de aur, jertfele noastre de tămâiere, care vorbesc de slava Sa, de bunătatea Sa. Și este minunat să intri acolo, în acest loc sfânt, în prezența lui Dumnezeu și să stai acolo cu o conștiință liniștită, așa cum ne spune epistola către Evrei; căci noi știm și sângele ne-o spune: toate păcatele au fost îndepărtate. Da, într-o liniște desăvârșită, avem voie să ne închinăm Lui, Urzitorul mântuirii noastre. Avem voie să-I aducem acolo roadele noastre, jertfele noastre, jertfe de laudă, „rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui“, să rostim acolo înaintea Tatălui, ceea ce noi am găsit în Fiul Său, în Domnul Isus, Fiul Său și Mântuitorul meu, Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit. Tatăl spune: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, care a săvârșit toată lucrarea pentru Mine, în care Mi-am găsit toată plăcerea. Și eu am voie să spun Tatălui ceea ce eu am văzut la El ca slavă, slavă pe care Tatăl o cunoaște și pe care El tocmai de aceea a descoperit-o în Cuvântul Său, ca eu s-o admir împreună cu El și apoi s-o pot aduce Lui ca jertfă, care este bine primită înaintea Lui. Minunată este această slujbă, e minunat să intru așa în Locul Preasfânt.

Însă noi nu suntem tot timpul adunați laolaltă. Noi nu suntem nici totdeauna singuri acasă. Noi trebuie să fim și pe stradă și acolo nu este Locul Preasfânt. Noi trăim aici pe pământ, în pustie și aceasta nu este Locul Preasfânt. Se ridică întrebarea: dorim noi să fim numai cu El în cer și nu și aici pe pământ? Cuvântul lui Dumnezeu spune: este numai un loc unde noi putem fi cu El, acolo unde trupul acestor jertfe pentru păcat erau arse, în afara

taberei, în pustie. Credeți că în această lume este un loc plin de onoare? Credeți că crucea de pe Golgota a fost un loc plin de onoare? Să ne gândim puțin numai la timpul când Domnul atârna acolo și a murit. Credeți că unul ar fi fost cinstit dacă ar fi spus: Eu nu vreau să mai stau în Ierusalim? Părăsesc templul, eu vreau să fiu cu El, cu Mântuitorul meu... și s-ar fi așezat sub cruce? Asta ar fi însemnat că s-ar fi făcut una cu El, cu Cel care a fost lepădat de întreaga lume, disprețuit și urât și că el ar fi lăsat tot ceea ce lumea cinstea, tot ceea ce era plăcere pentru lume.

Însă numai acesta este locul unde poți fi cu Domnul Isus. Fiecare, care s-a botezat, a ocupat în mod public acest loc lângă Hristos. Romani 6.4 ne spune: „Noi, deci, prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El.” Prin botez am mărturisit: vrem să fim una cu Hristos Cel mort. Noi vrem să stăm sub crucea pe care El atârână, care a murit și a fost omorât de către lume. Noi nu dorim să fim în Ierusalim. Noi vrem să fim acolo, în mormânt, unde este El, ca semn al disprețului, ca semn al Aceluia la care lumea nu se mai gândește. Când cineva este înmormântat, când stă într-un mormânt, atunci pentru lume el nu mai este prezent. Aceasta am mărturisit-o prin botez. Este însă așa și în realitate? Nu vrem noi, după ce am văzut lucrarea Domnului Isus, să fim în acest loc cu El, acolo unde El a înfăptuit minunata lucrare, la cruce, ca punct central al urii, al lepădării și disprețului acestei lumi? În Evrei 13 este clar ce înseamnă tabără, ca și în Levitic 16.

În Levitic 16, poporul era în pustie. La începutul cărții Numeri vedem cum își așezau tabăra. Erau un popor adunat laolaltă în pustie, despărțit de orice popor. Era singurul popor de pe pământ care a fost numit „poporul lui Dumnezeu”. Însă trupurile jertfei pentru păcat erau în afara taberei, a locului unde se slujea lui Dumnezeu, după rânduiala pe care El a făcut-o de la început. O tabără după Cuvântul lui Dumnezeu are trei caracteristici: 1. este o slujire organizată pentru Dumnezeu, dar calea spre Sfânta Sfințelor nu era deschisă - evreii nu aveau voie să intre; 2. cei care erau prezenți nu aveau o conștiință desăvârșită, pentru că ei nu știau că totul a fost înfăptuit, și 3. preoția este o mijlocire între Dumnezeu și oameni, ca să slujească acolo lui Dumnezeu. Tabăra este locul unde omul natural are un loc și unde se găsesc lucruri care nu au trecut prin judecata morții.

Despre ce vorbește sângele? Vorbește despre moarte, despre faptul că Domnul Isus a murit. În acest sânge vedem că Dumnezeu ne-a judecat. El ne vede ca morți, așa cum ne spune 2 Corinteni 5: „Dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.” Ceea ce noi trăim, trăim ca făpturi noi înaintea lui Dumnezeu, așa cum spune Efeseni 2.5, fiind împreună cu El și înviați împreună cu El și, potrivit cu Coloseni 2.11-12, îngropați împreună cu El și înviați împreună cu El. Noi am fost deci așezați ca oameni credincioși în această lume nouă. Această lume nouă vorbește de trecerea prin moarte, unde omul cel vechi a rămas în urmă, așa că în Coloseni 3.9 se spune că am murit împreună cu Hristos și am dezbrăcat omul cel vechi cu faptele lui și ne-am îmbrăcat cu cel nou. Și Efeseni 4.22-24 spune același lucru. Să facă Dumnezeu ca aceasta să fie o realitate practică pentru noi!

Trebuie înfăptuit în mod practic ceea ce am devenit în Hristos. Cum ar putea deci, ca acolo unde sângele vorbește de moartea omului natural și în afara taberei, acolo unde este trupul jertfei, care vorbește numai de moartea omului natural - cum ar putea atunci omul natural să aibă loc în aceste două lucruri, care vorbesc numai despre faptul că omul natural a devenit așa de stricat, încât Dumnezeu are numai judecată pentru el, pentru că toate întocmirile gândurilor inimii sale sunt rele în toate zilele. Și apoi vedem că omul natural nu poate

avea nici un loc în afara taberei și de la sine înțeles nici dincolo de perdeaua corului. Noi putem intra în Locul Preasfânt, numai pentru că am murit în Hristos și judecata a fost exercitată pe deplin. Este bine dacă înțelegem că în afara taberei este singurul loc unde aici pe pământ putem fi lângă Domnul și unde intrăm în Locul Preasfânt.

Dacă este vorba de locul străngerii laolaltă aici pe pământ, acesta este singurul loc unde putem să fim lângă Domnul Isus, unde El este în mijlocul alor Săi, acolo unde numai El este autoritate, însă înainte de toate, unde se înfăptuiește că noi am murit împreună cu El și numai omul cel nou, creația cea nouă se arată. Aceasta este lecția Cuvântului lui Dumnezeu în legătură cu locul străngerii noastre laolaltă.

În legătură cu aceasta mă reîntorc la versetele 16-20. În Coloseni 1.19-21 și în Ioan 1.29 vedem că sângele Domnului Isus are o așa putere încât nu numai noi am fost curățiți prin el, dar pe baza acestui sânge pământul și cerul vor fi curățite odată și vor fi readuse lui Dumnezeu. Acestea le găsim amintite în versetele 16-20 ale acestui capitol, deși aici nu trebuie să căutăm împlinirea lucrării în toate consecințele ei. Căci dacă imaginile Leviticului sunt realități pentru noi - ele au fost date totuși atunci lui Israel și ele nu pot descoperi toată plinătatea realității. Sunt numai umbre ale realității. De aceea nu avem aici împăcarea lucrurilor din ceruri și de pe pământ, ca în Coloseni 1.20, ci numai împăcarea Locului Preasfânt, a imaginii cerului.

Găsim în Cuvântul lui Dumnezeu că atingerea de rău produce necurăție. Pământul și cerul n-au păcătuit. Însă pământul a devenit necurat pentru că pe el locuiesc oameni păcătoși și cerurile au devenit necurate prin prezența Satanei și a demonilor săi, iar noi, credincioșii, pătrundem prin credință acolo. Cartea lui Iosua ne spune clar că deseori în mod practic noi nu suntem curați.

Aici vedem în chip minunat cum Domnul S-a gândit într-un fel și la aceasta. Și Locul Preasfânt a fost curățit prin sângele Domnului Isus. Dumnezeu nu poate accepta nici o necurăție în prezența Sa și în mod practic noi nu suntem totdeauna curați - nu știm noi aceasta din experiență? Însă și această necurăție adusă de noi înăuntru a fost îndepărtată prin sângele Domnului Isus. Dacă nu ar fi fost așa, noi n-am fi avut niciodată voie să venim în prezența lui Dumnezeu.

Găsim însă în versetele 18 și 19 că Aaron trebuia să facă ispășire și pentru altarul care era înaintea Domnului. Acesta era altarul de aramă, care se găsea în curtea din față. Curtea din față este o imagine a pământului, căci pământul era locul unde s-a ridicat crucea. Altarul din față este Masa Domnului (Maleahi 1, 7-8, 11-14), locul unde Dumnezeu invită pe poporul Său să vină la El și să fie cu El.

E bine să deosebim foarte clar lucrul acesta. Moise avea voie să meargă tot timpul în Locul Preasfânt, în timp ce Aaron avea privilegiul să intre numai odată pe an. Când Dumnezeu vorbea cu Moise, aceasta se petrecea la chivotul legământului (Exod 25, 22 și Numeri 7.89; 12.8). Moise este o imagine a Domnului Isus, ca „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre“ (Evrei 3.1,2). El este Marele învățător, care rostește cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea noi nu găsim la El slăbiciunile pe care le avea Aaron, preotul, „îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune“ (Evrei 5.2). De aceea, locul unde vorbea Dumnezeu cu Moise era la chivot, în Locul Preasfânt. Cu poporul, însă, Dumnezeu vorbea la intrarea cortului întâlnirii, la altarul din față, așa cum ne spune Exod 29, 42-45; Levitic 9.8 și multe alte locuri. De aceea cortul din pustie a fost numit cortul întâlnirii.

Acolo poporul putea să vină la Dumnezeu ca să-și aducă jertfa. Acolo era adusă jertfa mistuită de foc, din care Dumnezeu își primea partea Sa, pe care El o numea pâinea Sa, mâncarea Sa (Levitic 3.11,16). Aaron, ca simbol al Domnului Isus primea partea sa și fiecare din popor, care era curat, avea voie să mănânce din ea. Simbolic, Dumnezeu avea o masă cu poporul Său.

Nu este acesta o imagine a orelor noastre de adorare? Nu cunosc un alt tablou în Vechiul Testament care să aibă mai multă asemănare cu cina Domnului, la Masa Domnului, ca jertfa de mulțumire la altarul de aramă - masa Domnului în Vechiul Testament.

Suntem noi însă în mod practic totdeauna curați, când ne strângem laolaltă? Nu lucrează firea, când suntem acolo? Nu am uitat noi uneori să ne curățim prin judecata de sine, atunci când intrăm acolo? Și ne ocupăm noi totdeauna numai cu Domnul și lucrarea Sa? Nu avem noi din când în când în aceste ore gânduri necurate? Dumnezeu nu poate avea nici o părtașie cu păcatul și altarul de aramă este tocmai tabloul cel mai sublim despre sfințenie. Cum am văzut, este un simbol al Domnului Isus și anume ca Om, însă așa de curat, încât focul, sfințenia cercetătoare și verificatoare a lui Dumnezeu, nu a găsit nimic înăuntru care să poată fi ars. Înelitoarea altarului era din arama cădelnițelor celor 250 de oameni care au fost nimiciți prin focul lui Dumnezeu; însă cădelnițele n-au fost nimicite (Numeri 16, 35-40).

Vedem această sfințenie a Domnului în Ioan 13. În versetul 9 și 13 se vorbește despre Tatăl și apoi se spune deodată „că El a ieșit de la Dumnezeu și merge la Dumnezeu”. Aceasta este foarte remarcabil. Când în Evanghelia după Ioan se vorbește despre Tatăl, aceasta este totdeauna în legătură cu dragostea și cu harul. Când este vorba de responsabilitate, Duhul Sfânt spune „Dumnezeu”. De aceea această alternanță este așa plină de importanță.

Domnul Isus este Fiul veșnic al Tatălui și este clar că El S-a întors înapoi în casa Tatălui. Însă El a trăit 33 de ani pe acest pământ, în această lume, în care Satan este prințul și în curând va fi dumnezeul ei. În același capitol, Domnul lasă să se vadă că chiar și praful murdărește aici pe pământ și că noi putem să avem părtașie cu El numai când El ne spală picioarele. Cum a fost atunci cu El, după ce a trăit aici 33 de ani, înconjurat de păcătoși, înconjurat de puterea Satanei, mereu în contact cu păcatul și fărădelegea?

El a venit de la Dumnezeu, de la Dumnezeu care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia (1 Timotei 6.16), în care nu este întuneric (1 Ioan 1.5), care este așa de curat, încât nu poate să vadă răul (Habacuc 1.13). De aceea Gabriel putea să spună Mariei: „De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1.35). Însă cum era acum? Să privim legătura Sa cu leproșii. În Levitic 13 și 14 se spune că fiecare din cei care vin în contact cu leproșii este necurat. Când însă a venit un lepros la Domnul și I-a zis: „dacă vrei, poți să mă curățești” (Luca 5.12), Domnul S-a atins de el. Și care a fost rezultatul? Nu Domnul a devenit necurat, ci leprosul s-a curățit. Așa de mare era sfințenia Domnului! El putea astfel să Se întoarcă la Dumnezeu, în lumina aceea nepieritoare. Când însă masa Domnului este o amintire a Sa în această slavă, cum putem noi veni împreună acolo, fără să fim judecați?

Aici în Levitic 16.18,19 avem răspunsul. Sângele a fost adus pe altar, ca singurul loc pentru aceasta, aici pe pământ. Așa putem noi să venim împreună acolo, fără ca să fim judecați, chiar dacă lucrează în noi firea păcătoasă. Normal, disciplinarea făcută de Tatăl nu încetează în casa Sa, dacă noi mâncăm din pâine și bem din vin în chip nevrednic (1 Corinteni 11.26-34).

Încă o remarcă la faptul că imaginile Vechiului Testament sunt numai umbra realității și nu a adevărului chip al lucrurilor (Evrei 10.1). Deseori s-a spus că jertfa pentru păcat are a face cu păcatele noastre, cu starea noastră, cu natura noastră stricată (2 Corinteni 5.21, Romani 8.3) și că jertfa pentru vină cu păcatele noastre, cu faptele rele pe care le-am făcut. Probabil că și eu am spus aceasta. Când însă cercetăm exact Cuvântul lui Dumnezeu, mă îndoiesc că această diferențiere este corectă. În Israel, omul a fost pus la încercare. Legea l-a pus la probă ca să dea la iveală dacă este ceva bun în el. În primul rând, lepădarea Domnului Isus a arătat clar că nu se găsea nimic bun în om și că natura sa era așa de stricată, încât Dumnezeu putea numai să-l judece. Astfel, adevărul din Romani 8.3 nu a fost încă descoperit în Vechiul Testament. Și tocmai realitatea că cel de-al doilea Țap, care trebuie să poarte păcatele poporului Israel, este numit jertfă pentru păcat, explică aceasta în mod clar. Sper ca la tratarea jertfei pentru vină din Levitic 5 și 6 să revin la această temă.

Am remarcat noi că în versetul 5 se spune că se aduceau „doi țapi”? Dacă urmărim toate locurile unde este vorba de capre, găsim, gândesc eu, că animalul acesta este jertfă specială pentru păcat. Vezi de exemplu Levitic 4.23,28; 9.3; 23.19; Numeri 7 (de 12 ori); 15.24,27; 29 (de 5 ori), Matei 25.32 și alte locuri care confirmă aceasta. Domnul folosește țapii ca simbol al dușmanilor Săi, care vor fi judecați de El. Această cunoaștere este importantă, pentru a înțelege atunci când în Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește despre capre sau despre țapi.

Am ajuns astfel la sfârșitul expunerii cu privire la jertfa pentru păcat. Am aflat care este starea omului înaintea lui Dumnezeu și ce îi trebuie ca să fie adus la Dumnezeu și ce era necesar lui Dumnezeu ca să poată primi pe acești păcătoși în har. Și noi am văzut că minunata lucrare a Domnului Isus pe cruce a corespuns pe deplin tuturor cerințelor lui Dumnezeu și tuturor necesităților păcătoșului cu privire la păcate. Facă Domnul ca noi să rămânem adânc impresionați de slava acestei lucrări și mult mai mult sub impresia slavei „Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine!”